

БОРЉО СЛАДОЈЕ

СМИРАЈ

ДОК СЕ ТИ СМЕШИШ ИЗ ПЛАВЕ ВИСИНЕ

Не може бити Боже свевидећи
 Да сви сем Тебе и виде и знају
 У Твоје име шта ниткови чине
 Вином и невином –
 Свет је у расулу – а ја у очају
 Док се Ти смешиш из плаве висине
 Још увек задовољан својом творевином
 Ти се с травкама радујеш ко дете
 С дрвећем и водом
 С пчелама што се у заносу роје
 И све нејако тешиш благосиљаш
 Још само да раскрстиш
 С бедним људским родом
 Што Ти Дело квари арчи Царство Твоје
 Да се некако Оче ратосиљаш
 Худих двоножаца
 И незахвалне вратиш их у Содом –
 Па нек чини с њима шта му воља – Ноје
 Док се Ти брчкаш у модрој висини
 И каткад намигнеш својој творевини
 Климавој и старој и за отпис зрелој
 И Бог зна како је и зашто
 Очински тетошиш и држиш уцело
 И даље једнако здвољан њоме
 И где год заноћиш Ти можеш да шапнеш –
 Доче свети доме

ВРГАЊ

На пропланку – као русалке на врелу –
Па се и сам Творац диви своме делу
Кад се већ није прославио с нама
Ипак не би да нас изгони из храма
Јер ко га – усред пустоши бескраја –
Сем нас и гљива са животом спаја

Бејаш диго руке од ових створења
Али ево душо – опет озарења
Кад у сећање кроз облак измиле
Чисте ко да су на крштењу биле
Не говоре ни с ким нит за кога хају
Сем за младо сунце у присојном гају

Признајем да ипак још нисам у стању
О иним гљивама осим о вргању
Све друго у детињству бејаше *ћухара*
Која допуже кришом из честара
Па играсмо се са њом ћушкапе и жмурке
Преврћућ и лепе стидљиве печурке

А то што се збива можда вргањ сања
Који се сећа самога постања
И јасно памти свет кад беше мали
И нас док смо с мравима рвали
Још од првог мраза дрхти у паници –
Краљ међу гљивама – слуга сунчаници

Под именом Фунги све то што се крије
Ко да је учило занат код Борџије
Зато ко *ћухару* и сад све пригњечим
И тако зналцима љутим противречим
Мада се и њима уретко открива
Лепо и страшно савршенство гљива

Које излетници деца и естетe
Трпају у недра корпе и сепете
Од две близнакиње – која отров крије –
Остаће довека тајна мимикрије
Јесу л земни знаци ил небеске јавке
Турбани качкети беле камилавке

Шеширић и машна – нежно бледо лице –
Какво имају масовне убице
Пупавка и зека (и дивљи шампињон)
Кад боље размислим јесте свиња и он
Посумњам све чешће и на лисичарке
Које по шуми плету светле варке –

Стрепим хоћу ли сусрести гљиваре
Који ми на ратне личе позиваре
Али се не да прочитати с лица
Кога ће вечерас стара *заводница*
Заувек свести у одаје своје
Где се утваре и дан и ноћ роје

А сме ли се рећи и остати живо –
Кад се Срби најзад разгаће под шљивом
У хладу ораха трешње ил јабуке
Да прославе бербу уз гањиве звуке
Ја ћу и тада – одустав од брања –
Ћутати шћућурен под стрехом вргања

СЕНТАНДРЕЈА У СНУ

Сањам да сам овде где нас једва има –
Дошао сам канда да је више дима
Док сјајка последња жишка из угарка
Као на Дунаву мала празна барка

Можда само у сну то овако буде
Ал на јави шта би од вароши худе
Најбоље је ипак по себи да судим
По том што ми оде неповратно у дим

Све се и овде прометну у етно
У препарирано тужно-сунцокретно
Једино још сунце живу зраку баца
На ничију цркву покрај контумаца

А домаћи мирис славних марципана
Допушта да кажем – бар је добра храна
И ред је да више не хулим и кудим
Јер нестаће и ово ако се пробудим

Где су наше речи онај живот где је
Зар је на чекрке снизан у музеје
Ал не нађох ни ту нашег пада тајну
Док заборав ради на новом дизајну

Лепе кротке куће окна и фасаде
Али где су руке да ми ту засаде
Стручак босиока руже зановети –
Ко запева овде славиће га свети

А магаре тули само на свом брегу
Патријарше чарни зар смо још у збегу
Удени и мене у молитву живу
Пре него бедно свршим у архиву

Месец жање маглу ветар иње сеје
И гони трговце писце и јереје
Неки бол непознат а туга од пре је
Пуст је пут до цркве и гробљанске леје

И празна су гнезда никог испод стреје
Славиће га српство ко се ту насмеје –
Док с иконе јоште *она свейлосїї* греје
И овога самљег и од Сентанреје

НЕСТАЈУЋИ

Дуго предуго век потраја
И сто пута се у грех пало
Искушењима не зна се броја
Беше ту туге и очаја
И самоће и неспокоја
Али је и у души цвало
И на крилима знала је негда
Девет понора за трен прећи
А сада једва и пузећи
Преко све тањег напрслог леда
Из ког је ипак светлuczало
Ал сасвим мало – па нестало

Што ти пропусти слепа ало
Црно демонче отело је

И загрнуло криво рало
И усркнуло огледало –
Само још мало – па нестало
И све то моје – пусто моје
Где се још лептир-речи роје
Ал са чим душо да те споје
Осим са оним што минуло је
Као маслачак просуло се
Тише од снега брже од росе
И по бехару с ињем пало
Као да није ни постојало

Помети по дну штрпни с краја
Што срце није већ раздало
Што ништавило не усиса
И не придави тусто сало
А тек се беше заимало
Светлости боја и мириса
И праха смеха и трептаја
Пахуља перја и облака
На Лети дугих завеслаја
Тог живог блага што је сјало –
Још једва мало – па нестало

И у Бојану што је пало
Слово и струну и гудало
И мехуриће у златној пени
Узмите светом увређени
Пламичак стида и зазора
И онај просјај иза гора
Који са лишћа капи бере
И у облаку куле беле
И стручак наде неувеле
И жеравицу живе вере
Од чега живот порумени
И пробуде се сунцокрети
Узмите тужни уцвељени –
Ако је почем преостало
Ишта сем тебе калопере
И повратича две-три лати
Који никако да се сети
Где би и коме да ме врати

А њима што ми у сан кроче
Не дај да оду босиоче
Кани у дане смежуране
Ту кап ведрине мажуране
Раскуј ми крила расковниче
Или си чудо тек из приче
Зар ни ти немаш лек за ране
Бог те убио бејтуране

Нане и лале лепе кате
Оне ће мени милост да врате
Ал ко да спречи нестајање
У сваком трену све ме је мање –
Оста још мало – ја нимало
У маково би око стало –
А шта ако је све на ме спало

СМИРАЈ

И најзад шапне гробар
Који за сваким отпати –
Бејаше човек добар
Али ја морам копати

Ту где нађосмо смирај
Више нас не чује нико –
Луди Орфеју свирај
И смеј се Еуридик

Јер беше име свега
Што ми је душа славила
Док ради паклена спрега
Праха и ништавила

А онда душевадник
На први поглед страшан
У ствари само радник
У послу ненадмашан

У трену своје обави
И притом зановећа
Нехајно звиждућући
Као о грипу пробави –

О тајни онога света
Где ћеш се душо и ти
Као у својој кући
Напокон одморити

Прота те смерно опоја
Не штедећ свете водице
Да тамо будеш Госпоја
У крилу Богородице

Да шапћеш с анђелима
И Христа Спаса двориш
И да ме по делима
Пред њим хвалиш и кориш

Без тебе оста тело
Попут празнога саћа
Као банатско село
Где нико не навраћа

Кажу – један без душе
Најмање два без главе
Кад то бездушни чуше
Ено све редом даве

Па где да нађем смирај
У магли и у тмуши –
Ад ил пакао – бирај
И само ти певуши

И веруј – песма је сила
Као коњица царска
На којој шушти свила
Укопно-падобранска

И још некако да је
Отети крила лабуду
И речи да ми сјаје
И свему заклон буду

И намолити Господа
Док злодух цима скелу
Да ми сламчицу дода
За спас души и телу